

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

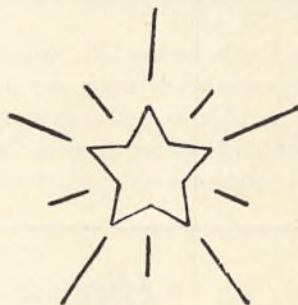
Bed
og arbejd!

**Fra
Nr. Nissum
Højskole**

1 Januar 1960 · 52. årgang

NYTAAR 1960

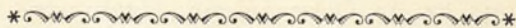
„Ak, blev mit ønske dog opfyldt, Gud give mig det, som jeg håber!“ Job. 6, 8.

Kristeligt Dagblad spurgte ved årsskiftet en række af de mere kendte personer indenfor vor kirke, hvad de ventede, og hvad de ønskede af det nye tiår. Svarene faldt meget forskelligt ud, en ventede det ene og en anden det andet, og en sagde, at i det kommende tiår venter han døden.

Vil du, min læser, tage mod det samme spørgsmål gennem disse linier? Hvad venter du, og især hvad ønsker du dig i de kommende år? Svaret er ikke til offentliggørelse, men til personlig klaring for den, som vil give sig af med spørgsmålet.

Vi kan alle mødes i visse ønsker. Hvor er det underlige menneske, som ikke vil ønske fred og frihed mellem folkene, fred og frihed

for vort land. Lad os kun vedkende os vort ønske om gode økonomiske kår, gode hjemlige forhold og venlighed og forståelse hos slægt, venner og omgangskreds. Så ønsker vi da også sandhed og forstand, sunde sanser og mange andre ting.

Højskolernes festaften i Bethedas festsal

onsdag den 10. februar kl. 19,30.

Velkomst ved forstander H. Røpke.

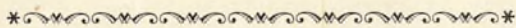
Foredrag ved forstander Johs. Magelund: Ändlös spænding — åndfuld spænding.

Korsang — fælles kanon.

Forstander Kristensen, Nr. Nissum: Hvorfor tage på højskole?

Afslutning: Kirkespillet: „Lovsynger Herren“ ved elever fra Den udvidede Højskole, Haslev.

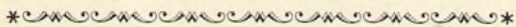
Sammenkomst med lærere fra de forskellige skoler. Højskolesangbogen benyttes. — Entré kr. 2,50.

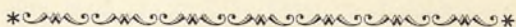
ET VELSIGNET OG LYKKELIGT

NYTÅR

*ønsker vi alle bladets læsere. Vi vil hermed sende hjertelig tak og genhilsen til de mange, som til højtiden glædede os med en personlig hilsen.
Os alle på skolen.*

Statens pædagogiske Studiesamling
København

Men det er fattigt blot at kunne ønske, det er meget rigere at kunne gå til den almægtige Gud i bøn for sine ønsker.

Job var så fortvivlet og bitter, at han slet ikke vovede at ønske noget af alt det nævnte, som han før havde haft, men nu havde mistet. Det ser ud til, at hans eneste ønske nu var døden, og med dette ønske gik han til Gud: „Ak, blev mit ønske dog opfyldt. Gud give mig det, som jeg håber!“

Lad os kun besinde os på vore ønsker og så bede Gud om det. Tænk, det har vi lov til! „Lad i alle ting jeres ønsker komme frem for Gud . . .“ (Fil. 4, 6).

Men når vi beder om „alle disse ting“, synes jeg, der ligesom bliver noget, der standser mig. Mon jeg nu både kan tåle og trænger til det? Ofte er gode kår blevet til snare for et menneske, det er onde kår vist også. Bønnen om alle

disse ting trænger til en tilføjelse. Fader, giv mig så meget, som jeg kan tåle og trænger til!

Altså er der noget, der er større end alle disse ting; ja, „hvad gavner det os, om vi vinder den hele verden, hvis vi derved tager skade på vor sjæl.“

Hvad ønsker du dig så, som kan tåle at komme frem i bøn til vor Herre og frelser?

Når vi ønsker og beder om alle disse ting, må vi naturligvis samtidig efter evne arbejde trofast for det. Men så gælder dette også for det, der er større end alle disse ting. Ønsker du Guds fred og barnetro og barnekår, ønsker du, at Guds rige må komme, og hans vilje ske, så bed og arbejd! „I skal arbejde med frygt og bæven på jeres frelse, thi Gud er den, som virker i jer både at ville og virke.“ (Fil. 2, 12-13).

P. Roesgaard.

☆ *Hjemme fra skolen*

Den store udflugt til København og Sverige blev vel gennemført i december. Søndag den 20. havde vi det ret fornøjeligt om eftermiddagen, og om aftenen holdt vi vor julefest, som den kun kan fejres, hvor vi er mange om arbejdet. Lærere og elever havde iscenesat og opførte Sv. Aa. Olsens julespil: „Hyrdestaven“, men ellers foregik det meste på god gammel-dags måde.

Den 21. rejste eleverne så på juleferie. Det var en dag for tidligt efter sædvane, men vi kunne jo lige så godt feste om søndagen som om mandagen, så der gik ingen timer tabt ved den tidlige ferie. Den 5. januar kl. 15 tog vi så fat igen, og nu håber vi, det skal lykkes for dem — ved egen opmærksomhed og flid og ved lærernes flid — at erhverve en hel del kundskaber til gavn og glæde for deres tilværelse fremover.

Vi har 10 ledige pladser på højskolen til sommer, men vi har mange ret nye forespørgsler. Også til højskolen til vinter har vi en del henvendelser, og nogle af dem har givet ind-

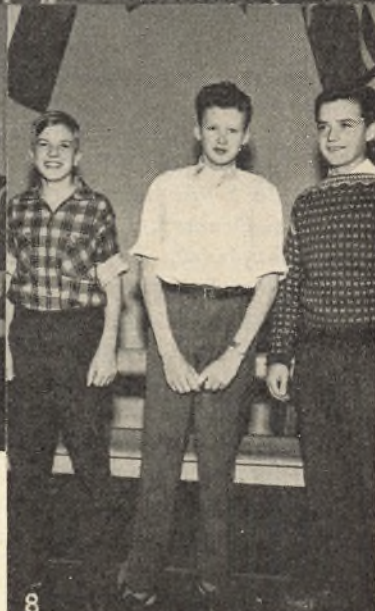
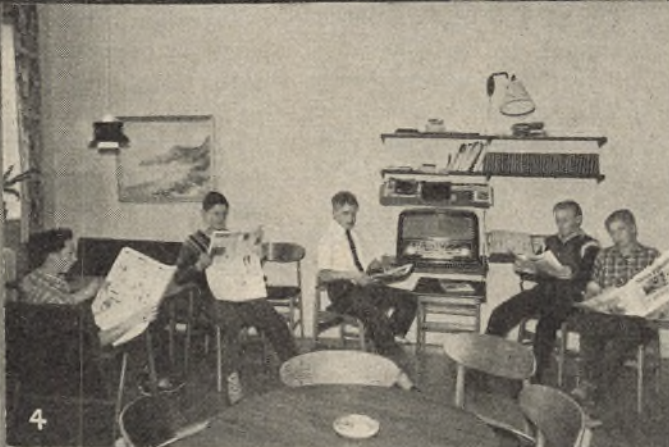
meldelse.

Efterskolen er besat til sommeren 60 og til vinteren 60-61, og sommeren 61 er vist også snart besat.

Heldigvis er det gået sådan, at Martin Sønderby blev rask igen til jul, men Jens Odgaard (51-52) skal have stor tak for den gode hjælp i december måned.

I tiden arbejder vi med at tynde ud i haven og plantagen. Det er dejligt at se, at det gror. Men gror der noget i vejen for noget bedre, så må det af vejen. Vi ville også gerne have boldpladsen planeret, men det er næsten ikke til at gøre, da det ville medføre, at „Gryden“ bliver til en sø, når vi har regnvejr. Naturligvis kan vi nøjes med at rette lidt på terrænet, men kan det betale sig at ødelægge grønsværen for en lille forbedring?

Den 10. februar skal jeg til København til højskolernes festaften i „Bethesda“, og hvor vil det være skønt, om jeg da må hilse på alle „vore københavnere“ og mange af „vore sjællændere“. Se annoncen her i bladet.

1) Så mange har haft søskende her. 2) 2. generation. 3) To fjortenårige. 4) Den nye radio fra B&O bruges flittigt. 5) Dr. Christensen kommer stadig hver onsdag morgen. 6) Vi vil gerne „kigge“. 7) Seks stærke mænd fra Sevel sogn. 8) Tre sjællændere har vovet sig over til „fædrelandet“.

Brev fra D. Bitsch og frue, Indien

14. Rundall's Road, Madras 7., India,
8. november 1959.

Nu er vi igen her, hvor vi var for 6 år siden, da vi kom tilbage til Indien efter vor første orlov. Da skulle ligeledes vor kirkes kasserer, Helga Olesen, rejse på orlov, og vi overtog hendes arbejde for et år. Så skete det samtidigt, at man på det teologiske kollegium, Gurukul, midlertidigt fik brug for en missionær, der kunne undervise i bibelfortolkning og nytestamentlig græsk. Det blev nu til et langt vikariat på 5 år, idet vor afløser, den nye amerikanske missionær, der fra begyndelsen var udset til arbejdet, først kom til Indien $\frac{1}{2}$ år, før vi selv skulle rejse på orlov. Da det første år var gået, og Helga Olesen kom tilbage, blev det derfor ordnet sådan, at vi flyttede ud på kollegiets grund, hvor vi tilbragte de sidste 4 år.

Nu har historien gentaget sig for så vidt, som vi igen har afløst Helga Olesen på vor indiske kirkes kassererkontor, der har til huse på 14. Rundall's Road. Men dermed er det også forbi med lighederne. Vi venter ihvertfald, at så snart der kan blive afholdt valg til vor kirkes nye ledelse efter 1. januar, vil vi få en indisk kasserer, og så ophører vor virksomhed her. Vi har en meget velkvalificeret yngre mand til posten. Han har lige været på et års studieophold i Tyskland på et legat, som man der havde stillet til rådighed. Han besøgte også Danmark flere gange under opholdet der. Vi havde ham således som gæst i vort hjem i biblioteksbygningen i Skjern i januar måned i år. Det forekommer os urimeligt, om han ikke skulle blive valgt til stillingen. Der er jo ingen mening i, at en missionær skal sidde og gøre, hvad vi har kvalificerede indere til, og vi håber, at de indere, der nu interesserer sig meget for den kommende tids kirkepolitik — en sådan har vi heller ikke kunnet slippe uden om her hos os — vil se lige så nøgternt på denne sag.

Et ekstra arbejde er der dog også denne gang

blevet til os, idet vor indiske præst for vor menighed her i byen i begyndelsen af august rejste på studieorlov til USA for et år, og man ikke fandt nogen anden mulighed end at bede missionæren om at varetage præsteembedet så længe. Der er dog blevet ansat en af vore erfarne, pensionerede præster som hjælpepræst, og det daglige arbejde med husbesøgene kommer i det væsentlige til at hvile på ham.

Da vi kom tilbage sidste gang for 6 år siden, havde jeg oprindeligt håbet, at der skulle blive nogen tid tilovers til at komme rigtig i gang med studiet af tamulsk. Men det blev der slet ikke tale om. Denne gang er udsigterne bedre; men så er det til gengæld også en uomgængelig nødvendighed, og selv om jeg er blevet lovlig gammel til at erhverve den færdighed, som en missionær gerne måtte opnå, er der ikke andet for end hænge i. Udsigterne for vort arbejde længere fremover er nemlig, at jeg på en eller anden måde vil få en lejlighed til at arbejde med bibellæsning i vore menigheder. Det er i hvertfald, hvad jeg håber, at jeg skal få lov at gøre. Men i så fald er det ganske nødvendigt at prøve på at få tungen til at lystre det vanskelige sprog. Undervisningen på gurukul var helt igennem på engelsk; men hvis det kunne lykkes at få oversat noget af det, som jeg fik lejlighed til at lære studenterne, til tamulsk og gøre det nyttigt for vore landsbymenigheder, ville det nok stadig være en stor opgave for en missionær i en tid, hvor vi ellers skal se os nøje for, at vi ikke kommer til at gøre arbejdet for inderne der, hvor de selv både bør og kan tage fat.

Vor rejse hertil blev ikke helt ordinær. Belært af erfaringerne fra vor forrige rejse, hvor varmen i juni i det Røde Hav var lige ved at give os hedeslag alle sammen, bestilte vi denne gang billetter hos det italienske skibsselskab Lloyd Triestino, der har luftkonditionerede kalytter også på turistklassen. Rejsen gik fra Skjern over Tønder til Hamburg, hvor vi traf

vor indiske kontormand, der var os til stor hjælp, mens vi ventede på perronen med børnene. Samme dags aften hilste vi på hr. og fru Gensichen på perronen i Heidelberg i de 5 minutter, toget holdt der. Det var dr. Gensichen, der underviste i 2 år i kirkehistorie på Gurukul. Søndag den 7. juni gik vi i Genua ombord i „ASIA“, hvor vi fik 6 udmærkede køjer i 2 kahytter. Der var god plads, og vi kunne pakke tøjet op af kufferterne og anbringe det i skabe og skuffer. Mandag morgen lagde vi til i Neapel. Så kom vi heller ikke længere ad søvejen. Der satte nemlig de italienske søfolks strejke ind, og efter megen uvished om, hvordan vi skulle komme videre, og efter mange forhandlinger fik vi den 10. om aftenen med 2 timers varsel tilbud om, at vi måtte komme videre med det italienske luftfartsselskabs ordinære tur til Bombay via Karachi med 6 siddepladser og 2 babykurve til de mindste. Skibsselskabets officielle bekendtgørelse havde kun lydt på, at vi kunne få vore penge tilbage for billetterne. Men det ville jo ikke være nogen hjælp for os. Det var kun de passagerer, der rejste på de dyrere 1. klasses billetter, der uden videre kunne få flyvebilletter for pengene. Men i vort tilfælde og i få andre tilfælde forstår vi, at skibsselskabet betalte differencen, selv om den var temmelig stor, og maskinen, der ellers skulle gå direkte fra Rom til Karachi, blev dirigeret til at mellemlande i Neapel for at tage de passagerer op, som den kunne tage på de ellers ledige pladser, selv om turen på den måde blev forsinket. Vi kom derved til at rykke ud af det dyre hotel, hvor skibsselskabet havde lovet at betale for passagererne et døgn, inden vi selv skulle til at betale. Da vi spiste til middag ved 22-tiden den aften, da vi overnattede der, sad vi på 10. etage med en pragtfuld udsigt over en del af byen og havnen, hvor vort skib lå stille hen. Musikerne vandrede rundt mellem bordene og spillede folks yndlingsnumre, og til melodien af den italienske „volero“ kunne vi godt have sunget „Jeg har det, å-å, så dejligt!“ hvis ikke det var, fordi vi var blevet så stavrende trætte af at pakke op og pakke i og stå i kø for at forhøre og samtidig spekulere

og i et øjeblik synes at kunne se een plan og i et andet øjeblik en anden.

Det gik nu altsammen, selv om Inger måtte til i hast at pakke vådt tøj fra en lang tøjsnor ned i en kuffert. Efter hvad vi i dagens løb havde kunnet samle af oplysninger, troede vi nemlig, at det var ganske sikkert, at vi ikke kunne komme videre på nogen måde, før der var gået et par dage. Da kom der nemlig til at gå en chartret maskine, der tog resten af de passagerer, der ønskede at komme videre til Bombay. Men vi var naturligvis lykkelige over, at vi ikke blev nødsaget til at skifte hotel i mellemtiden, da vi havde nok at gøre med at se efter børnene. De store børn var meget optaget af at skulle prøve at flyve; for dem var det jo første gang. Da vi gik op fra Neapel, sagde Ulla til Inger: „Mor, hjemme i Danmark sagde jeg, at jeg var ked af, at vi skulle rejse; men det er jeg ikke nu; men da vidste jeg jo heller ikke, at vi skulle flyve.“ Heldigvis blev der samme aften, selv om det var næsten midnat, serveret middag i maskinen. Vi havde den dag nemlig ikke fået noget måltid siden kl. 12 middag. En overgang troede jeg, at det var, fordi vi kun var to voksne til at ordne både børnene og pakningen, at vi ikke havde fået tid til at spise. Men da vi endelig havde alt klar til afgang og sad og ventede på bussen til lufthavnen, fandt vi ud af, at der også var andre, der rejste alene og kun havde sig selv at sørge for, som ikke havde haft tid til at få noget at spise siden middag. Vi tog så i løbet af 12 timer et langt hop til Karachi, og efter en halv times ophold der igen en tur på et par timer, og så var vi i Bombay. Vi tog derfra lige til Kotagiri, da de store børn skulle i skole der, og Inger være der en tid med de små for at spare dem for den varmeste tid på lavlandet.

Da vi var kommet til Indien ca. 10 dage før beregnet, kunne jeg også blive på Kotagiri hos familien så længe, indtil jeg skulle her til Madras og overtage regnskaberne. Det kneb naturligvis med at klare sig med den sparsomme bagage, som vi kunne have med i maskinen, men heldigvis havde vi flinke naboer, så vi kunne låne os frem. Den øvrige bagage fik vi

først i slutningen af august, og da havde den altså først sejlet fra Genua til Neapel, var blevet landsat der og henstillet i oplagsrum, senere transporteret med godstog til Cannes i Frankrig, hvortil det under strejken trods alt var blevet muligt at sejle „ASIA“ i ballast, og så med skib igen ad den sædvanlige rute til Bombay. Det må have været en dyr omgang for skibsselskabet, når vi ikke selv skulle betale noget for vore kufferter og kasser på denne del af turen.

Børnene er faldet godt til her. Ulla begyndte straks i 1. klasse, og hun kan allerede nu bidrage til den ugentlige brevskrivning med sit eget brev. Leif er optaget af nye opfindelser. Han har notesbog, hvori han har noteret forskelligt, bl. a. en anordning til at sende røg ud af en selvbygget jet-jager. Henny arbejder som sædvanligt flittigt i skolen, og alle tre er de i gang med at lave julegaver, der skal være færdig inden juleferien, der hos os har sommerferiens længde og begynder den 1. december. Jytte er meget hjælpsom herhjemme, men savner for tiden store legekammerater. Margit er stadig en lille vipstjært at se på; men hun er blevet meget dygtig til at tale og til at spise selv og klare sig i det hele taget, selv om hun først er 2 år nu i november. Rita er derimod en kraftig pige, og med sit fyldige hår ser hun ældre ud, end hun er. Men hun er bagefter med at få tænder. De to første er kun lige ved at komme igennem. Hun er tjenestefolkenes kæledægge.

Den 1. oktober tiltrådte vor unge skriver her på kontoret sit arbejde igen efter sin studieorlov. Til dato har vi kun kunnet se, at han har vundet en del i personlighed ved sit udenlandsophold. Det kan ellers være svært for mange at tilpasse sig til det fattige Indien igen, når de først en tid har set bedre kår. Men han synes at have fået nyt mod på sit arbejde.

Midt i november skal jeg holde en række bibeltimer ved vort årlige kursus for vore evangelister og bibelkvinder. Det skal holdes i Panruti, og vi regner med at få det ordnet sådan, at Inger kan tage med sammen med børnene. Ellers er det jo ofte sådan, at Inger må sidde

hjemme, når jeg tager ud, og det kan vel ikke siges at være særlig spændende.

I julen regner vi med at have besøg af lærer Jensens fra Kotagiri, og så bliver der legekammerater for Jytte. Iøvrigt har vi nu som sidst også overtaget „missionshotellet“ for danske, der kommer på rejse til Madras. Jytte var meget forventningsfuld, da „Helle og dem“ kom på rejse herigennem på vej til Øst-Jeypore. Helle er på hendes størrelse; „dem“ er de voksne. Men ellers kan vi mærke, at der ikke er så mange danske missionærer som for år tilbage.

Vi glæder os meget til besøget af vor nye generalsekretær, Erik W. Nielsen. Det bliver nok ikke så langt som oprindelig planlagt, da den indiske regering har været meget knap med tildeling af opholdstilladelse. Men vi venter på godt udbytte af besøget.

To danske ingeniørfirmaer arbejder for tiden med udvidelse af Madras havn. Det betyder, at den danske koloni her i Madras er større end ellers, da der nu bor flere ingeniørfamilier her. Vi plejer at have en dansk julegudstjeneste i vor missionskirke, og vi venter nu i år god tilslutning.

De kærligste hilsener med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sendes fra os alle.

*Rita, Margit, Jytte, Ulla, Leif, Henny,
Inger og Daniel Bitsch.*

Besøg på svenske højskoler

Af H. Lindskov

I december-nummeret fortalte jeg om første del af min studierejse til 6 svenske højskoler.

Svenskerne lægger ikke skjul på, at de har hentet højskoletanken i Danmark; men man må erkende, at de har givet tanken en selvstændig svensk udformning.

Det bliver undertiden sagt om svenskerne, at de er så kloge og dygtige, og dermed menes, at man hinsides Øresund lægger megen vægt på lektier og dygtiggørelse, mens vi herhjemme forbliver på Kristen Kolds linie, hvor vi ønsker at opleve og -vække.

Selvfølgelig er der noget om snakken; men jeg har mange gange tænkt: Har vi nu ret til et sådant skel? Svenskerne er dygtige. Næsten alle svenske højskolefolk har en akademisk uddannelse. Lærebøgerne spiller en stor rolle, og der er afsat faste tider til lektielæsning. Der bestilles noget. Men behøver det at være en hindring for at være vækkelsesskole? — Samtidig slår det én, at de svenske skoler næsten alle er meget store og melder fuldt hus. Ja, flere steder har de lange ventetider og er kun i stand til at tage den ældste halvdel af de tilmeldte, hvilket har til følge, at gennemsnitsalderen ligger fra 21—23 år.

Der er altså trængsel foran de svenske højskolars døre, alt mens vi herhjemme har svært ved at få elever nok. Hvad er årsagen?

Det må først gøres klart, at de svenske skoler i allerhøjeste grad nyder det offentlige bevågenhed, hvilket giver sig udslag i en betydelig økonomisk støtte — dels direkte til skolerne — dels i form af understøttelse til eleverne. Dernæst spiller det en væsentlig rolle, at man i flere fag og erhverv så tydeligt foretrækker unge, der har været på højskole.

Men har svenskerne da prisgivet højskoletanken til fordel for fagkurser og eksamensskole? Slet ikke! Svenskerne har ganske vist kurser for praktiske fag, men disse er i regelen henlagt til særlige sommerkurser, mens den egentlige højskole, der ofte varer 30 uger, er mindre praktisk bestemt end vor hjemlige. Deres programmer vidner da også om et tydeligt sigte mod almen oplysning og personlighedsdannelse. Vi er stort set enige om mål og midler, men vi placerer faggrupperne lidt forskelligt. Når det gælder ånds-fagene, har de i Sverige langt bedre tid til virkelig fordybelse, da højskoleopholdet varer ca. 7 måneder, og mange elever kommer igen næste år, nogle steder også tredje. Det siger sig selv, at et fag med 3 ugentlige timer i 30 uger giver mulighed for mere arbejdsro og større fordybelse.

Men jeg må videre i min beretning om studierejsen.

Fra Sörengen rejste jeg til Hagaberg ved Södertälje, ca. 40 km sydvest for Stockholm.

Hagaberg ejes ligesom Sundsgården af Fosterlandsstiftelsen og er altså en vækkelsesskole med en direkte kristen forkyndelse. Skolen består af 6—7 bygninger, deriblandt en kirkesal, der ligger på en skovklædt kulle i udkanten af byen. Jeg blev hjerteligt og godt modtaget, og da jeg fik lov til at bo her et par dage ekstra, gav det mig mulighed for at lære både ledelse og elevflok bedre at kende. Her var også lejlighed til at være med både til arbejde, festaften, udflugt og diskussioner.

Udflugten gik til Upsala, den svenske ærkebispeby. Vi besøgte universitetet, og derfra gik turen til domkirken, hvor der netop skulle være andagt, som holdtes af en gruppe kristne studenter. Det var for mig en stor oplevelse at høre bøn, skriftlæsning og vekselsang i den gamle domkirke.

Bagefter blev vi vist rundt og så de mange grave, bl. a. Erik den Helliges gyldne skrin. For mig betød det dog mest at stå ved ærkebiskop Nathan Söderbloms grav. Nogle af de tidligere elever kan måske huske, at jeg har fortalt om denne geniale, men dog så ydmyge kirkeleder, der var blandt de første i den økumeniske (fælles-kirkelige) bevægelse. Det var ham, der sagde til sine præster: „Hvis du er for stor for den mindste, så er du alt for lille til at være præst.“

(fortsættes)

Nytårstanker

Når dette læses, er vi allerede ca. 3 uger inde i det nye år. For nogen betyder det måske kun, at man skriver 1959 den ene dag og 1960 den anden, men det burde betyde noget mere.

En dag, da jeg var ved at gøre status for at se, om året 1959 havde været bedre eller ringere end det foregående år, kom jeg til at tænke på mit eget livs status. Jeg spurgte mig selv, hvad jeg havde fået udrettet i året, der gik på hæld. Var det bedre eller ringere, end det plejede at være? Vi mennesker har jo så travlt med vort praktiske arbejde, at vi let glemmer at være noget for dem, der trænger til os — til det, som vi kan give dem.

Det efterår, da vi rejste fra højskolen, var

der vist i os alle en beslutning om, at nu skulle der tages fat, når vi kom hjem i vore foreninger og kredse, men hvordan er det gået? Hvad kan årsagen være til, at det er gået så småt? Mon ikke fejlen ligger i, at vi tit har tænkt: „Det kan de andre jo tage sig af,“ eller „det går nok alligevel.“ — Det er meget farligt at tænke således.

Men nu er det nye år begyndt, og lad os så prøve på med ærligt sind at få noget udrettet i dette år. Gør vi det, kan meget være vundet, thi det er fra vort sind og vort hjerte, vor livsførelse præges.

„Arbejd til natten kommer, kaldet, du fik, er stort. Han, som sit værk begyndte, vil og se det gjort. Tidligt i livets morgen sendte han nåde-bud: pagten, i dåben stiftet, vier dit liv til Gud.“

Staben og alle gode venner ønskes et velsignet og lykkeligt nytår. *I. H. 1956.*

HØJSKOLEPOST

Vore møder.

- 27. jan. Hygum v. Lemvig. L. R.
- 28. jan. Gimsing. L. R.
- 28. jan. Resen v. Struer. A. Kr.
- 3. febr. Tørring v. Lemvig. A. Kr.
- 3. febr. Sevel. L. R.
- 5. febr. Holstebro. A. Kr.
- 9. febr. Vejrum v. Struer. A. Kr.
- 9. febr. Struer. L. R.
- 13. febr. Nr. Lyngs. L. R.
- 18. febr. Nr. Lem. L. R.
- 25. febr. Ø. Assels. A. Kr.

Østvendssysel Højskolekreds.

Sammenkomst i Hjallerup missionshus lørdag d. 13. februar kl. 20. Forstander Edvard Jensen, Børkop, taler om: „Mennesket i tiden“. Billetter fås ved indgangen. Kom selv og tag en kammerat med.
P. u. v. Tage Sanden.

„Sanglærken“ 1940

vil gerne prøve vingerne igen. Alle, der vil være med til at genoplive den kære, men desværre afdøde vandremappe, bedes sende navn og adresse til undertegnede: Fru Stinne Meldgaard, Hedetoft, Flynder pr. Bækmarksbro.

E. s. Sommeren 1940 var da en dejlig sommer med mange flinke piger. Det vil sådan glæde os på

Himlens lys

I mørke hele vor verden lå,
mennesker famled' i blinde,
da Herren fra sin himmel så,
nu frelsesstunden var inde.

Til jorden Han sænkede himlens lys,
sit barn til vor slægt at lede
fra syndens mørke og kuldegys
til himmelens fred og glæde.

Det barn, som sendtes til jorden ned,
bar Jesus-navnet med rette.
Ej mer' den synder af blindhed led,
hvem ånden førte til dette.

Dets lys har skinnet på vejen frem
for hver, som fik det i øje,
for ud af mørket til himlens hjem
kun Jesusbarnet har veje.

I mørket over den faldne jord,
der stadig famles i blinde,
til frelse dog ved Hans sjælehjort,
hvor lyset den her skal finde.

Tak, Gud, for lyset, som kom herved
for syndens mørke at sprede,
tak, Gud, tak i al evighed,
for lyset, som os vil lede.

Med disse vers vil jeg ønske forstanderparret, lærerne og eleverne samt eleverne fra 1945—46 en velsignet jul og et godt nytår.

Reinholdt Nielsen (1945—46).

(Forsinket på grund af pladsmangel. Red.).

skolen, om I vil holde godt sammen og styrke hinanden i alt godt. Hvis I ikke allerede har skrevet til Stinne (f. Anneberg), så skriv med det samme.
A. Kr.

Vandremappernes besøg.

- 6/12 - 59. „Det gyldne bånd I“ 1959.
- 19/12 - 59. „Budstikken“ 1948.
- 26/12 - 59. „Solglimt“ 1953.
- 27/12 - 59. „Kæden“ 1956-57.

En del af stoffet burde have været med i sidste nummer af bladet, men dels var der ikke plads, og dels kom det for sent. Red.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening
Redigeret af forstander A. Kristensen.

CHRISTENSENS BOGTRYKKERI STRUER 8942